

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**Summa Jurisprudentiae Sacrae Universae, Seu Jus
Canonicum, Secundum quinque Decretalium Gregorii
Papae IX. Titulos explicatum**

Pichler, Vitus

Bibliopolarum Augustanorum, 1723

VD18 VD18 12190187-ddd

Titulus V. De Postulatione Prælatorum.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-98739](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-98739)

quia lex non operatur ultra intentionem Legislatoris. Neque is ullam consuetudinem presumendus est abrogare velle, nisi prius eam cognoverit; cum nihil sit volitum, nisi cognitum. Unde, quia Princeps censetur scire consuetudinem universalem, non verò particularem alicujus loci. per c. 1. cit. ideo ferendo Legem, consuetudini Universali contrariam, censetur illam abrogare velle, etiamsi nullam mentionem faciat consuetudinis: non autem ferendo legem, sive generalem, sive particularem pro certa ditione, consuetudini particulari contrariam, nisi expressam talis consuetudinis particularis mentionem faciat, saltem terminis generalibus. v. g. his: *non obstante quacunque consuetudine*. Aliud est, si non supremus Princeps, Papa aut Imperator, sed inferior & proprius talis ditionis Dominus ferat Legem particularem, consuetudini particulari talis loci contrariam; tunc enim etiam sine expressa mentione consuetudinis particularis ista tolleretur; quia talis inferior Legislator presumitur nolle consuetudinem sui Episcopatus vel provincie communem.

17. Quæres, an illa lex, quæ abrogat consuetudinem, vel reprobatur velut irrationabilem, sit adeo efficax, ut hæc ipsa lex per nullam consuetudinem contrariam abrogari valeat. R. eum Covar. l. 3. *variarum* c. 13. Less. l. 2. c. 6. *div. 14. n. 45.* & communi, si mutantur circumstantiæ, & nova causa post talem Legem emergat, quæ faciat, ut consuetudo adversans legi, omnem consuetudinem sibi contrariam abroganti, evadat rationabilis, potest hæc ipsa Lex per consuetudinem contrariam tolli: scilicet, si maneant eadem circumstantiæ, & nova causa rationabilis contra talem legem non emergat. Ratio prioris partis est: quia Lex prohibens & reprobans consuetudinem sibi oppositam est Lex humana: sed omnis Lex humana per consuetudinem rationabilem & legitime præscriptam aboleri potest. per c. *fin. sequens* cit. Confirmatur: Si mutantur circumstantiæ vel nova causa emergat, ipse Princeps posset Legem talem revocare: ergo recte præsumitur consentire in abrogationem, si contra eam introducatur consuetudo. Ratio posterioris partis est; quia manentibus iisdem circumstantiis manet Lex rationabilis, consequenter consuetudo, reprobata à tali Lege, est irrationabilis: consuetudo autem irrationabilis est nulla.

Oppones 1. Qui prohibet consuetudinem futuram, admittit ei omnem vim in perpetuum, & prohibitio sit inefficax: ergo nulla consuetudo tali Legi adversans introduci potest. 2. Consuetudo habet suam vim à consensu Legislatoris: sed Legislator abrogans vel reprobans omnem consuetudinem, etiam futuram, legi oppositam, satis declarat, se nunquam consenturum in consuetudinem. R. utrumque esse quidem verum, sub ista conditione tamen, si eadem maneant circumstantiæ, & nisi nova causa emergat, non autem absolute & pro casu etiam novæ causæ emergentis &c.

18. Dico 3. Ut consuetudo habeat vim in ju-
Lib. I. R. P. Pichler.

dicio, debet ab allegante probari. c. 8. h. t. l. 1. C. *quæ sit longa consuet.* Ratio, quia consistit in facto: quæ autem Facti sunt, probari debent, nec præsumuntur. Excipe, nisi consuetudo sit notoria, vel constituat styllum Curia. Rationabilitas verò consuetudinis à Judice metiri, non à parte probari debet, cum sit Juris, non Facti. Oppones: consuetudo est Jus: at Jus non probatur, sed supponitur. ergo. R. Est quidem Jus, sed dependens in sui constitutione à factis. Sed quomodo probanda est consuetudo? R. vel per litteras publicas, seu per Acta, Instrumenta, & similia documenta publice conscripta super iis, quæ in Judicio pertractantur: vel per testes, saltem duos, uti res aliæ, qui testari debent, se vidisse in tali loco & communitate uniformiter aliquid esse observatum scientibus multis, & tempore ad introducendam consuetudinem requisito. Unus Doctor, etiam excellens, in foro externo præsumptivè tantum, non concludenter probat consuetudinem; licet in foro interno nonnunquam aliquis ei valeat acquiescere. In quibusdam provinciis ajunt, ad probandam consuetudinem in Judicio externo requiri 10 testes, vel etiam turbam, qui omnes simul, non seorsim, examinantur.

TITULUS V.

De Postulatione Prælatorum.
SUMMARIUM.

1. Postulare quid sit.
2. Postulatio quomodo differat ab Electione.
3. Definitio & divisio Postulationis.
4. Postulare qui possint.
5. 6. Quinam postulari.
7. Apud quem Superiorem interponenda Postulatio.
8. 9. Requirit solemnitates Juris, quas Electio.
10. Quantus suffragiorum numerus sit necessarius in Postulatione Prælati.
11. 12. Quæ sit pœna postulantium scienter indignum &c.
13. Quid sit Nominatio Prælatorum.

Post generalia Juris Principia, huc usque explicata, merito primum sibi locum vendicant Prælati Ecclesiæ, qui sunt vel Conditores, vel saltem Custodes & Executores Juris. Per tres itaque sequentes titulos agitur de modis, quibus ad regendas Ecclesias assumuntur Prælati, nimirum de Postulatione, Electione, Translatione, inter quas præcipua est Electio.

Sciendum 1. Postulationem, Juridicè & huic loco propriè acceptam, esse petitionem, quæ à Superiore aliquis in Prælatum deposcitur, qui propter defectum aliquem eligibilis non est, licet cæteroquin habilis sit. Nam pro ut cō postulare dicit advocare seu patronum causæ agere, habetur infra specialis titulus, nempe 37. de Postulando inscriptus, sicut in ff. habetur idem titulus, sed in eo sensu, quo postulare dicit petere aliquid in Judicio, videlicet vel exponendo suum desiderium, vel contradicendo alteri.

Sc. 2. Postulationem, uti hic sumitur, in 2
mul-

multis quidem convenire cum Electione, & olim cum hac fuisse sæpius consulam, ut patet ex *can. 11. § 16. d. 61.* cum tendant ad eundem finem, scilicet ad constituendum Ecclesiæ Prælatum; at secundum jura recentiora multum ab ea differre. Siquidem 1. Postulatio est via extraordinaria ad Prælaturas perveniendi, Electio autem ordinaria. 2. Postulatio supponit in postulato defectum vel impedimentum Canonicum, non item Electio in electo. 3. Postulatio innititur gratiæ, quia sine Superioris vel consensu vel dispensatione, quem vel quam Superior dare per se non tenetur, non habet vires: Electio verò innititur iustitiæ, ita ut legitime facta necessariò confirmanda sit à Superiore. Unde 4. Postulatio secundum terminos juris admitti, Electio autem confirmari dicitur: habet tamen hæc admissio vim electionis confirmatæ, ita ut admissus confirmari amplius non debeat; nam Pontifex sicut eligendo confirmat, & confirmando eligit, ita admittendo confirmat. 5. Postulatus nullum acquirit jus per Postulationem, nec potest absolute, sed sub conditione tantum, si Superior consentiat vel dispense, consentire in sui assumptionem; Electus autem per Electionem acquirit jus, & absolute potest consentire in eam. 6. Postulantes factâ Postulatione (modò eam nondum actualiter præsentaverint Superiori) variare, & illam revocare possunt, quia Postulato necdum est acquisitum jus; Eligentes verò nequeunt revocare factam Electionem. 7. Postulandus majore suffragiorum numero indiget, quam Eligendus, si concurrat cum Eligendo. Sed ista in decursu magis elucescent.

3 Sc. 3. Postulationem, prout differt ab Electione, sic describi posse: est petitio gratiæ, à Capitulo vel Collegio ad Superiorem destinata, ut aliquem admittat ad Prælaturam vel Dignitatem Ecclesiasticam, ad quam de jure Communi propter defectum vel impedimentum aliquod eligi non potest. Ita quoad rem plerique cum Panorm. ad *Rubr. b. t.* Est duplex, solennis, & simplex seu non solennis. Solennis est, quando quis postulatur ab illo Superiore, qui super omni impedimento, quo laborat postulatus, dispensare potest, uti ordinariè est Papa: Simplex, quando quis postulatur à tali Superiore, qui dispensare non potest super impedimento postulati, debet tamen dare suum consensum, utpote postulato necessarium, ut acceptare possit oblatam Prælaturam: ut si Religiosus assumatur in Episcopum, vel in Prælatum alterius Monasterii, ubi professionem non emisit; quia Religiosus nullo jure prohibetur assumi; sed potius expressè id conceditur à jure *c. 27. § 36. de Elect. in 6.* adeoque non indiget dispensatione in aliquo impedimento, sed præcisè licentiâ & consensu sui Superioris, sine quo consensu Religiosus *postulari* quidem dicitur, si ante obtentam Superioris illius licentiâ ferat suffragia pro Episcopatu, vel Prælatura alieni Monasterii regenda, *eligi* autem, si post obtentam licentiâ. Panorm. *in c. 1. b. t. n. 34.* Imò postulatus ante obtentam licenti-

am, quamprimum postea hanc obtinuerit, habetur pro Electo, electionem sui absolute acceptare, & confirmationem petere potest. Itaque Postulatio solennis indiget dispensatione: simplex non indiget. Deinceps principaliter sermo erit de solenni: de qua

Dico 1. Postulare possunt omnes & soli illi, qui possunt eligere. Ita regulæ instar tradunt DD. ex *c. 4. b. t.* Oppones. Ergo etiam illi habent jus postulandi, qui ex privilegio, consuetudine, vel præscriptione habent jus eligendi: sed hoc est falsum; quia privilegium & consuetudo contra Jus est strictæ interpretationis, nec extendi debet à casu ad casum. Dein non plus præscribitur, quam possidetur. *c. 3. de R. j. in 6.* sed qui sæpius eligendo præscripsit jus eligendi, nunquam possedit jus postulandi: ergo, *1. C. illatum. N. subsumptum*; extensio enim fieri debet à casu ad casum in iis, quæ ita sunt connexa, ut unum in altero contineatur tanquam pars: vel quando unum est quasi accessorium ad alterum, utpote ad eundem tendens finem: sed Postulatio est quasi pars Electionis, & supplementum illius. per *c. 30. de Elect.* item est quasi quid accessorium ad Electionem, tendens ad eundem finem: accessorium autem sequitur suum principale. *c. 42. de R. j. in 6.* Unde quæ de Electione reperiuntur in iure statuta, ferè ad Postulationem etiam trahenda sunt, nisi specialis ratio vel speciale Jus obftet.

Dico 2. Postulari possunt soli, non tamen omnes illi, qui laborant aliquo impedimento Canonico, vel subsunt alterius potestati. DD. passim. Ratio; quia aliqui laborant impedimento indispensabili: ergo non omnes postulari possunt. Quia tamen Postulatio differt ab Electione per hoc principaliter, quòd per illam assumatur aliquis Canonico impedimento, in quo dispensari oporteat, laborans, vel alteri subiectus, ideo hi soli possunt & debent postulari: ceteri enim eligendi sunt. Proinde nec postulandus eligi, nec eligendus postulari valet. Ex quibus patet, postulari posse 1. laborantes defectu Natalium. 2. laborantes defectu ætatis. 3. carentes adhuc præscripto Ordine. 4. ad Prælaturam Religiosam, nondum expressè Professi. 5. vinculo Spiritualis Matrimonii suis Ecclesiis adstricti, uti Episcopi confirmati (etiam *titulares*, ut vocant, seu in partibus infidelium, carentes Clero & populo; quia cum suis Ecclesiis verè sunt conjuncti Matrimonio spirituali, in cujus signum gestant anulum) Archiepiscopi, & alii Episcopis superiores Prælati. *c. 13. 19. 20. 22. de Elect. § c. fin. b. t.* Cardinales tamen, qui non sunt Episcopi, Abbates, & alii Prælati Episcopis inferiores probabiliter non *solemniter*, sed *simpliciter* tantum postulandi sunt; quia Cardinales non Episcopi cum nulla, ceteri non nisi improprie dictum Matrimonium cum sua Ecclesia habent, quia tamen Cardinales specialiter sunt adstricti Ecclesiæ Romanæ, ceteri autè Prælati suis Ecclesiis & Superioribus, opus est consensu Superioris, non verò dispensatione. *c. 36. de Elect. in 6. Clé. 1. cod. De relictio metis*

meti deens & expediens sit, postulari aliquem de gremio (cæteris paribus) seu qui est de corpore Capituli, prohibetur tamen non est, ne postuletur extraneus, qui idoneus sit. *can. 13. d. 61. c. 4. b. t.* Subinde enim Ecclesiæ magis consultur, si postuletur extraneus valde insignis (vel eligatur, si nullo labore impedimento, nec sublit alienæ potestati) quàm si postuletur, vel eligeretur unus de gremio. Cur enim Capitulares non possint juri suo, quodd fortè habent propter *c. 19. § 21. de Elect.* ut assumatur aliquis ex gremio suo præ extraneis, renuntiare pro uno vel altero actu?

Quæres, quinam postulari nequeant? R. generaliter omnes illi, qui laborant impedimento vel defectu tali, in quo Superior vel non potest, vel non solet dispensare. Unde in specie postulari nequeunt. 1. qui Jure Naturali & Divino sunt inhabiles, ut infantes, amentes, furiosi, omnino rudes & illiterati. 2. bigami, item spurii seu ex damnato coitu nati. 3. temerarii violatores interdicti. 4. falsarii. 5. simoniaci. 6. infames ratione delicti. 7. corpore vitati, aut alia irregularitate indispensabili (h. e. in qua dispensari non solet) laborantes. 8. Religiosi Mendicantes ad Ecclesiam secularem Cathedrali inferiorem, item ad Monasteria extra suos Ordines. DD. & textus in *c. 22. § 19. de Elect. c. 10. de Renunt. c. 2. de big. c. 1. b. t. c. 7. de crim. falsi. c. fin. de tempor. Ordin. c. 6. de corp. vitati. Extrav. un. inter com. b. t.*

7. Dico 3. Postulatio solennis interponi debet apud illum Superiorem, penes quem est confirmare electum, si fuisset instituta electio, & qui in impedimento dispensare potest: Postulatio simplex autem apud illum, cui postulatus immediate subest. Ratio primæ partis est; quia admissio postulationis habet vim confirmationis, ut dictum; ergo ad illum spectat postulationem admittere, ad quem spectat electionem confirmare; & alius, qui dispensare nequit, impedimentum non aufert. Ratio posterioris; quia Jura sic volunt *c. 27. 36. cit.* & quia sic deest. Unde inferitur, Postulationem ad Episcopos Germaniæ petendam esse non ab alio, quàm à summo Pontifice, quia ad hunc pertinet confirmatio electionis: ad Ecclesias autem inferiores & Dignitates (non exemptas) ab Episcopis, ac iis, quibus competit potestas confirmandi electos. Porro quamquam Superior non obligetur ex iustitia stricte dicta ad postulationem admittendam. *c. 5. b. t.* obligari tamen facile potest ex debito Officii, maxime si postulatio cedat in utilitatem publicam Ecclesiæ; cum teneatur ex officio suo procurare, & non impedire, bonum publicum: sicut propter eandem causam, vel similem, subinde tenetur dispensare in votis, impedimentis Matrimonii &c.

Dico 4. In Postulatione, etiam solenni, probabilius observari debet forma & solennitates, quæ pro facienda Electione in *c. 42. de Elect.* sunt præscriptæ (quas vide *n. 30. 31. de Elect.*) nisi aliud permittat Jus speciale privilegii, consuetudinis, aut præscriptionis. Innoc. Panorm. Wiestner *h. n. 23.* contra Hostiens. Laym. Pirh. *n. 31.* juxta quos consultus quidem, non verò

Lib. I. R. P. Pichler.

necessarium est, illas adhibere. Prob. 1. Postulatio & Electio tendunt ad eundem finem utriusque est eadem ratio, atq; tanta inter utramque connexio, ut Postulatio sit quasi pars Electionis. & huic subrogata, vel ei accessoria: ergo quod Jura statuunt de Electione, intelligi quoque oportet de Postulatione, nominatim circa formam & solennitates, circa quas nihil speciale statuunt in Postulatione adhibendum: nam subrogatum sapit naturam ejus, cui subrogatur. DD. ad *l. 24. ff. de mortis caus. donation.* & accessorium sequitur suum principale. *c. 42. de R. j. in 6.* Prob. 2. Postulatio non exigit minorem diligentiam, & minus accuratam, sed potius majorem, quàm Electio; quia est via extraordinaria assumendi aliquem, & quidem Jure impeditum, ad Prælaturam: ergo non est credibile, Jus non obligare postulantes ad formam & solennitates, ad quas obligat eligentes; cum utique postulatio, per quam promovetur persona de Jure impedita, non debeat esse favorabilior, & minus accurata, quàm Electio, per quam promovetur persona nullo Jure impedita, nullòque defectu laborans. Dixi, etiam solenni, siquidem in non solenni adhibendas esse illas solennitates, vix potest esse dubium; cum Postulatio simplex potius electio videatur dicenda, aut electionis modus, & fere differat ab illa tantum in eo, quodd à Jure annexam habeat conditionem obtinendi consensum à Superiore.

Oppones 1. Postulantes possunt recedere à postulatione, antequam illam præsentent Superiori: ergo signum est, quodd non teneantur facere scrutinium, formare decretum, & alias solennitates. *c. 42. cit.* adhibere. de quibus nos infra *tit. seq. a n. 30.* 2. Electio acquiritur jus per Electionem, non verò Postulatio per postulationem: ergo requiritur major cautela in Electione, quàm Postulatione. R. ad 1. N. Conf. & suppositum, quodd propter solennitates in Electione adhibendas nequeant ab Electione recedere eligentes; sed id inde provenit, quia per Electionem electio absolute acquisitum est jus. Ad 2. N. iterum Conf. partim quia Postulatio non debet esse magis favorabilis, & minus cauta, quàm Electio, partim quia per Postulationem saltem paratur via ad Jus acquirendum. Sed quid, si quis ex Capitularibus non satis determinaret, an postulet vel eligat, vel si plures id facerent, atque uterentur hac formula: *eligo § postulo, prout melius de Jure valere potest?* habetne effectum ejusmodi modus dandi suffragium? R. si probabile sit dubium, utrum persona, de cujus promotione agitur, habeat defectum, v.g. sufficientis ætatis, vel non, adeoque an eligibilis, vel postulabilis tantum sit; tunc valet. *c. un. b. t. in 6.* alias non.

Dico 5. Si Postulatio concurrat cum Postulatione, h. e. si omnes Capitulares postulent, sed diversi diversum, requiritur & sufficit conspiratio majoris partis Capituli. Si verò Postulatio concurrat cum Electione, h. e. si una pars Capitularium postulat Titium, alia pars eligit Cajum, nullo impedimento laborantem, postulandus debet habere duas partes tertias, ut

eius postulatio sortiatur effectum, h. e. debet habere duplo maiorem suffragiorum numerum, quam eligendus, v. g. si sint 15. Capitulares suffragia ferentes, debet postulandus ad minimum ferre 10. suffragia: Eligendo autem sufficiunt 6. suffragia ex 15. ut eius electio subsistat, & ipse præferatur postulando, h. e. sufficit, modò numerus suffragiorum superet unam tertiam. Ita communis. Pars prior patet ex c. 1. de his, quæ à majori parte, § 1. 19. ff. ad Municipalem, ibi: quod major pars Curie fecerit, pro eo habetur, ac si omnes egerint. Unde major pars, quia repræsentat totum Capitulum, regulariter sufficit in omnibus actibus Capitulariter gestis, cum censeantur geri à toto Capitulo. Pars posterior habetur in c. 40. h. t. Ratio datur hæc; quia via ordinaria, qualis est Electio, debet esse magis expedita, quam extraordinaria, qualis est postulatio, quæ promovere intendit personam impedimento laborantem. Unde si v. g. essent 24. Capitulares, jus suffragii habentes, & 9. ex iis conspirarent in talem, qui posset eligi, & 15. in alium, qui postulari deberet, cassata Postulatione confirmaretur Electio; quo ferè modo ante paucos annos Serenissimus Baviaræ Princeps Clemens, modernus Elector Colonienfis, quia, licet & ipse alio Episcopatu jam frueretur, ac ideo laboraret impedimento (sicut Comes Fürstenbergicus ejus Competitor) obtinuit à Sede Apostolica indultum eligibilitatis, vi cuius poterat eligi, à Curia Romana fuit præhabitus Illustrissimo Fürstenbergio, qui postulari debuit, etiamsi longè pauciora tulerit suffragia, quam iste; illi enim sufficiebat unicuique votum unam tertiam (si omnia dividantur in tres partes) superans, huic verò necessariae erant duæ tertiæ, quas non attingit. Neque dicas, c. 40. cit. esse correctum à cap. 42. eod. tit. tanquam à Jure posteriore, ubi generaliter decernitur, ut necessaria sit & sufficiens majoris partis Capituli conspiratio, non distinguendo, an Electio concurrat cum Postulatione, nec ne: nam dispositio generalis, qualis continetur in c. 42. non derogat speciali, qualis est in c. 40. juxta regulam Juris: Generi per speciem derogatur, non per genus speciei. reg. 34. in 6.

11 Dico 6. Qui scienter postulant indignum, scilicet talem, in cuius impedimento dispensari, vel non potest, vel non solet; Item qui repetunt postulationem indigni, non scienter quidem, sed temerè tamen factam, postquam semel jam est rejecta; Demum qui in litteris postulationis scienter non exprimunt omnes defectus illius, quem postulant, ea vice privantur Jure postulandi, consequenter & eligendi. Prima pars colligitur tum ex c. 1. h. t. tum à pari cum Electione indigni; talem enim scienter eligentes c. 7. de Elect. privantur jure eligendi pro ea vice. 2. da pars ex c. 2. h. t. 3. ia ex c. 20. de Elect. c. 1. § 2. de filiis Presbyt. in 6. nam dispensatio se non extendit ad defectus non cognitos, nec dispensatus in uno dispensatur hoc ipso & in altero defectu. Dixi, privantur, & quidem probabilius ipso facto, & ante sententiam condemnatoriam, quamvis requiratur sententia declaratoria admissi criminis, ut cum Pa-

norm. tradit P. Wiestner contra Joan. Andr. quia eligentes taliter per abusum privantur ipso Jure. c. 7. cit. cur ergo non etiam postulant? Imò de renovantibus postulationem indigni, jam semel reprobata, satis clarè express. in id est c. 2. cit. Sed ad quem spectat pro illa vice jus providendi, seu postulandi vel eligendi? R. ad illos Capitulares (saltem in duobus primis casibus) qui non consenserunt in postulationem indigni, aut in renovationem postulationis jam semel reprobatae, licet numero sint pauciores, modò expresse contradixerint; si enim tacuissent duntaxat, non sufficeret teste Panorm. in c. 2. cit. n. 6. Ratio autem, cur devolvatur jus postulandi vel eligendi ad innocentes, est; quia in delictis non censetur factum ab omnibus, quod à majori parte perperam gestum est, & delictum suos tantum auctores tenere debet. per c. 13. de heret.

Oppones 1. Constitutio c. 7. cit. quo dicitur eligentes indignum ipso Jure privari potestate eligendi, est poenalis & odiosa: ergo non extendenda ad postulantes indignum. per c. 15. de R. J. in 6. 2. In c. 1. cit. habetur solum, quod Pontifex potuisset Canonicos Senonenses privare: ergo non ipso Jure privatos esse insinuat. R. ad 1. N. Conf. quia constitutio etiam poenalis & odiosa extendi debet ad casum alium, in quo militat eadem ratio, & simul tanta reperitur connexio, ut unus contineatur in altero tanquam pars, sicut Postulatio in Electione. Relege dicta n. 4. Ad 2. Dico, potuisse privare per sententiam declaratoriam; cum jam fuerint privati ipso Jure per c. 7. cit. cum utique postulantes indignum non debeant esse melioris conditionis, quam eligentes indignum, ne Postulatio sit favorabilior, quam Electio, cum utraque pari passu ambulare debeat, ubi Jus nihil speciale decernit, per superius jam dicta.

In fine observandum adhuc est, Postulatio non valde affinem esse Nominationem, per quam duæ vel plures personæ idoneæ determinantur à Capitulo, & Papæ vel alteri Superiori proponuntur cum petitione, ut ipse unam ex propositis velit Ecclesiæ præficere. Vel, ut dicit Panorm. per quam ipsi Capitulo proponuntur duo vel tres idonei, ut de illis fiat scrutinium. Itaque Nominatio, prout est hujus loci, differt à Postulatione per hoc, quod Postulatio propriè fiat de uno, Nominatio autem saltem possit fieri de pluribus, ut ex illis assumatur unus, qui magis placuerit Superiori. Item differt per hoc, quod non Collegialiter dirigatur ad Superiorem: Postulatio autem & Electio fiant ab Universitate quâ tali collegialiter. De alia Nominatione, quæ pertinet ad Præsentationem, ac nihil est aliud, quam præsentatio unius, vel duorum, vel trium ad beneficia minora collatori facta, ex quibus ille unum eligere aut admittere debet, dicetur suo loco de Jure Patronatus. Ceterum potestas nominandi Episcopos, quamvis olim fuerit per plura sæcula penes solum Pontificem, tamen hodie propter insignia in Ecclesiam merita aliasque causas eadem pro multis Ecclesiis permissa à Pontifice est variis Regibus & supremis Principibus:

bus. Sic Reges Hispaniarum & Galliarum nominant Episcopos in suis terris, confirmandos tamen à summo Pontifice. In Germania Episcopos eligendi potestas Canonicis Cathedralium Ecclesiarum competit secundum Concordatam Germaniæ inter Nicolaum V. Papam, & Fridericum III. Imperatorem inita, exceptis illis Ecclesiis, in quibus ex speciali privilegio Domus Austriaca nominat Episcopos.

TITULUS VI.

De Electione, & Electi potestate.

SUMMARIUM.

1. Ordo doctrina proponitur.
2. Electio latissime, late, & stricte accipitur.
3. Quenam sint Electioni premitenda.
4. Quid sit Electio stricte sumpta.
5. 6. An & qualiter Capitulationes cum eligendo licite sint & valide.
7. Antiquatus de eligendo sit necessarius premitendus Electioni.
8. Convocatio Electorum, & quæcunque Capitularis de Electione tractatio irrita est, si fiat ante tertium Depositionis diem prioris Prælati.
9. Quinam vocandi ad Electionem.
10. An & qualiter impugnare possint Electionem non vocati.
11. A quo & quomodo sint vocandi Electores.
12. Absens an possit constituere Procuratorem.
13. 14. 15. Quod tempus, quis locus, & qualis modus pro Electione à jure statuti sint.
16. 17. Quibus competat jus eligendi. Ubi quid Capitulation: quid Conventus.
18. An possessor beneficii litigiosi, cui annexum est jus eligendi, admittendus ad Electionem.
19. 20. An & qualiter ab Electionibus Ecclesiasticis excludantur Laici.
21. Eliginequit indignus.
22. 23. 24. 25. Indigni autem alii sunt ratione defectus, alii ratione delicti, alii ratione Censuræ, & irregularitatis. Ubi specialiter de Intrusis, Simoniacis, & Infamibus.
26. An & quando electio indigni sit irrita ipso jure.
27. 28. Electio, vel Provisio, irrita ipso jure, per se & ordinariè non est irrita in foro conscientie ante sententiam.
29. Est obligatio eligendi digniorem. Et quis habendus sit pro digniore.
30. Quæ forma Electionis sit præscripta à jure.
31. 32. 33. Est triplex: Scrutinium: Compromissum: & quasi-Inspiratio Divina.
34. In forma Scrutini debent eligi tres Scrutatores.
35. Qui singulorum vota debent sigillatim, diligenter, & ordinatè exquirere.
36. Collecta suffragia per Scrutinium publicare.
37. Collationem votorum instituere.
38. (Quæ Majoritas seu pluralitas votorum sufficiat ad Electionem Canonicam.)
39. Formare Decretum Electionis Communitatis, & id promulgare solemniter.
40. Electio sine prædictis solemnitatibus est irrita, saltem pro foro externo.
41. Ut Electio per Compromissum instituitur, consentire debent omnes Electores.
42. Compromissariorum pars absolute major debet conspire.

43. Necessario formant Decretum Electionis Communitatis.

44. 45. An unus ex se ipsis, & an unus se ipsum eligere possit in Compromisso.

46. Quando cesset potestas Compromissariorum ad eligendum.

47. Quas penas incurrant eligentes (vel alio modo promoventes) scienter indignum.

48. 50. Qualiter Electio vel alia Provisio debeat esse libera.

49. 51. Quibus & quomodo impugnare liceat Electionem.

52. Quenam Electionem jam factam consequantur.

53. Quando intromittenda sit Electio Electo absenti.

54. Intra quod tempus acceptanda ab electo.

55. An licite acceptetur ab eo, qui laborat impedimento Juris Ecclesiastici occulto.

56. Electio tribuit jus ad rem.

57. Non tamen jus administrandi ordinariè.

58. Confirmationem petere electus, & eam dare tenetur regulariter Superior.

59. Prius tamen citandi, qui Electionem impugnare velint.

60. 61. Quando & à quo petenda Confirmatio.

62. 63. Quod sit officium Confirmantis.

64. Confirmatio tribuit electo jus in re, plenam administrationem &c.

65. An & qualiter sanet Electionem defectuosam Confirmatio obtenta.

66. Quid sit Consecratio Episcopi.

67. Et Benedictio Abbatum.

68. 69. 70. Quando, & an à tribus Episcopis suscipienda sit Consecratio Episcopi.

71. Consecratio tribuit plenitudinem Officii Episcopalis, titulum Episcopi sine addito Electi &c.

72. 73. 74. 75. A quibus, quinam, & quomodo eligendi Prælati Regulares, confirmandi, & benedicendi.

76. An & qualiter assumi possint Religiosi ad Prælaturas Seculares. Ubi, quid sit esse electum in Concordia.

77. 78. Quæ sint observanda in electionibus Abbatissæ vel Præfæctæ Monialium.

79. Quæ propositio suffragiorum obsit in electionibus Regularium.

80. 81. De Electione Summi Pontificis.

82. 83. Quis eligi in Pontificem valeat.

84. An Pontifici electo, & ab Universa Ecclesia acceptato possit opponi aliquod impedimentum.

Amplissima hæc materia, quæ frequentissimè in Germania usis, & magnarum sæpe litium occasio est, in 11. §§. absolvitur. 1. us exponet, quid sit Electio, & quæ ejus preparatoria. 2. quinam ad Electionem vocandi. 3. quinam eligere. 4. quinam eligi possint. 5. aget de forma substantiali Electionis, ubi specialiter de Scrutinio & Compromisso. 6. de libertate Electionis, & appellatione contra eandem. 7. de intimatione & acceptatione Electionis: ubi etiam de potestate Electi. 8. de Confirmatione Electi, & potestate Confirmati. 9. de Consecratione & Benedictione Confirmati. 10. de Electione Prælatorum Regularium in specie.